

Họ và tên: **Phạm Bảo Trâm**

Lớp 4C - Trường Tiểu học Hữu Bằng

Địa chỉ: Thôn Tam Kiệt, xã Hữu Bằng, huyện Kiến Thụy, thành phố Hải Phòng.

Số điện thoại: 0989 861 056

Tên tác phẩm dự thi: **Mái trường có người mẹ mang tên “Cô giáo”.**

Nhân vật trong tác phẩm: *Cô Vũ Thị Mỹ Hạnh- GVCN lớp 4C năm học 2024-2025 tại Trường Tiểu học Hữu Bằng.*

BÀI DỰ THI

VIẾT VỀ NHỮNG KỈ NIỆM SÂU SẮC VỀ THẦY CÔ VÀ MÁI TRƯỜNG”

“ Con cứ làm đi, sai cô chữa”

“ Đâu? Đưa cô xem nào, tốt đấy, cứ thế phát huy”

“ Nặng cho cô một chữ o thật tròn cô xem nào”

... Đó là những điều ngọt ngào, dịu dàng nhất mà tôi nhận được từ một cô giáo chủ nhiệm mới của tôi trong năm học mới này. Cô có một cái tên rất ý nghĩa đó là Mỹ Hạnh. Cô tôi rất trẻ nên điều này khiến chúng tôi luôn cảm thấy gần gũi.

Tôi vẫn còn nhớ y nguyên một trong những kỉ niệm đáng nhớ về cô. Ngày đó, khi mà công việc bàn giao lớp giữa giáo viên chủ nhiệm cũ và mới đã xong, tôi cũng chưa biết cô thế nào, chỉ biết rằng bố mẹ có nói năm nay có cô tên Hạnh chủ nhiệm chúng tôi. Điều này khiến tôi tò mò hơn về cô. Cho đến một ngày, có một thông báo khiến tôi rất rạo rức: “ Thông báo: Trung tâm văn hoá- thông tin và thể thao huyện Kiến Thụy tổ chức cuộc thi ca múa nhạc thiếu nhi, cô được giao phụ trách tiết mục thi, những bạn sau sẽ tham gia cùng cô vào chiều thứ Năm này...” và danh sách đó có tên tôi. Một phần rất háo hức vì bản thân rất thích tham gia các hoạt động văn hoá văn nghệ, nhưng phần hơn vẫn muốn được thoả nỗi niềm tò mò không biết cô giáo chủ nhiệm mới của mình như thế nào? Cô có hiền không, có trẻ và có yêu quý chúng tôi- những đứa trẻ đang ở lứa tuổi học trò tinh nghịch hay không? Rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi... Rồi rất nhanh cũng đến chiều thứ

Năm, hôm đó cô hẹn chúng tôi 14 giờ 30 phút, nhưng vì ở nhà chân tay đứng ngòì không yên nên chúng tôi đến từ 14 giờ, đến sớm nhất trong đội văn nghệ. Nhưng xem chừng, cô mới là người đến sớm nhất. Nhìn từ xa là một dáng người nhỏ nhắn, mảnh khảnh đang loay hoay lau dọn chỗ mà chúng tôi sẽ tập luyện múa tại đó. Và đó cũng chính là giây phút ấn tượng đầu về cô, một cô giáo chu đáo với học trò. Sau đó tôi và các bạn cũng tới chào cô, cô mỉm cười nhẹ nhàng: “Cô chào các con, hè này chúng mình vận động tí cho vui chứ nhỉ?”. Chúng tôi không khỏi ngỡ ngàng về câu hỏi đó của cô, nhưng ai nấy cũng gật đầu dạ vâng rất vui vẻ. Nhìn cô thật trẻ và thật xinh với một khuôn mặt tròn cùng nụ cười mà khiến chúng tôi say nắng ấy. Tôi cứ nhìn cô mãi không dứt và cứ gật đầu lia lịa khi nghe cô phổ biến về kế hoạch, tên tiết mục và lịch tập luyện. Hôm đó còn có cả các bạn lớp khác

cùng các chị lớp trên cũng tham gia cùng chúng tôi. Các chị lớp trên có vẻ như đã từng được cô dạy múa nên đã quá quen với cô và cũng thân thuộc với phong cách làm việc của cô. Các chị nhanh chóng bắt nhịp vào các động tác múa đầu tiên còn chúng tôi cứ ngỡ người nhìn cô với những thao tác uyển chuyển, những hướng dẫn dễ hiểu và đặc biệt những cử chỉ dẻo mềm mại của tay đến gương mặt kiêu kì của cô lại càng khiến chúng tôi ngỡ ngàng. Bỗng cô có đi ra chỗ chúng tôi, cô nói: “ Các con ngồi xuống đây đợi cô, lát cô hướng dẫn lượt múa của các con, chịu khó một chút nhé”. Chúng tôi như kiêu bị bỏ bùa, cứ thế ngồi xuống đăm chiêu nhìn cô cùng các bạn và các chị tập luyện. Tôi cảm nhận được rằng, giữa hơn 30 thành viên trong nhóm văn nghệ, tôi không bị lạc lõng hay ngại ngùng, e thẹn, nhút nhát, nản bước trước những động tác điêu luyện và biểu cảm cuốn hút của cô, quan trọng hơn là tôi cảm thấy mình được cô tôn trọng. Khoảng chừng 10 phút sau thì đến lượt tốp chúng tôi tập luyện. Mấy đứa chúng tôi lúc đầu ngỡ ngàng, ngỡ ngàng và khá chật vật với vài kĩ thuật múa, thấy chúng tôi tập đi tập lại 3, 4 lần với một động tác nhưng vẫn không sao uyển chuyển được, cô đã ngay lập tức thay đổi tổ hợp động tác để chúng tôi bắt kịp tiến độ. Mặc dù mấy đứa chúng tôi toát hết cả mồ hôi nhưng vẫn hằng say tập luyện lắm. Một vài bạn ban đầu còn có vẻ nhăm nhăm, lo lắng nhưng sau đó lại sẵn sàng đợi cô giao nhiệm vụ. Thật tuyệt vời vì cuối cùng thì chúng tôi cũng được trải qua cảm giác được cô dạy như những chị khác. Là cảm giác thật thoải mái để hoà mình vào lời nhạc và giai điệu. Từ đây cũng đã hiểu tại sao các chị

lại thích được cô dạy múa đèn vậy. Hôm đó, chúng tôi đã cùng nhau tập luyện hơn 2 tiếng đồng hồ rồi kết thúc. Trước khi về nhà, tôi thấy ai nấy cũng đều lại gần cô để hỏi về lịch tập của ngày tiếp theo, có bạn nói: “ Cô ơi, sáng mai luôn đi cô”, có bạn nói: “Hay tập tiếp được không cô? Em thích bài này lắm” ..., còn tôi thì lại mong muốn cùng cô tập luyện mỗi ngày... Và vậy là, từ giây phút đó, tôi đã yêu mến cô rồi...

Ngày qua ngày, chúng tôi cuối cùng cũng đến ngày thi. Tôi nhớ như in, hôm đó hơn 12 giờ trưa, chúng tôi tập hợp tại trường, cô nói phải đến sớm trang điểm rồi cô báo xe chở các con lên sớm cho kịp giờ khai mạc và cũng để cho các con có chỗ ngồi đẹp cho được xem các tiết mục trước biểu diễn từ đó các con thấy được mình đang ở vị trí nào, phong thái biểu diễn đến đâu. Hôm đó cô cùng một số cô giáo trong trường giúp chúng tôi trang điểm, tết tóc và mặc trang phục. Tôi thấy thương cô tôi quá! Cô chạy hết chỗ bạn này đến chỗ bạn khác, bạn thì cô tết tóc, bạn thì cô đánh phấn, bạn thì cô kéo khoá trang phục và thắt nơ trên váy, vừa làm việc này cô lại còn phải liên tục nhìn điện thoại, nhìn khắp nơi để điểm danh và tập hợp các thành viên. Cô thật vất vả. Để đáp lại điều đó, chúng tôi cũng chủ động giúp nhau buộc tóc, cài hoa, chỉnh lại trang phục cho

gọn đẹp. Buổi biểu diễn hôm đó thật hoành tráng, đa dạng các tiết mục mà tiết mục nào cũng hay, cũng đẹp và cũng thật công phu. Nhưng không vì thế mà chúng tôi tự ti. Cô giáo động viên chúng tôi: “ Các con cứ thoải mái, tự tin lên, tiết mục của mình khác biệt với họ mà, yên tâm, không sao đâu”. Chúng tôi đã rất tự tin thi đấu. Thi xong thì cô phát hiện ra một sự cố với tiết mục của mình, cô đã chuẩn bị rất kỹ về một video trình chiếu rất đẹp, ý nghĩa và

đầy xúc động nhưng không được trình chiếu. Tôi đã thấy trên gương mặt cô là một sự thất vọng xen lẫn muộn phiền. Tôi nghe rõ cô nói do tôi đứng gần sát cô: “Thôi xong rồi, có mỗi phần trình chiếu xúc động thể hiện được hết ý nghĩa của bài múa thì chắc có vấn đề gì nên không trình chiếu được, rồi thế là hỏng rồi...” Tôi lặng yên, không biết mình phải làm gì cho cô. Còn các bạn và các chị hỏi cô về tiết mục của mình thế nào, cô đã gạt đi vẻ mặt buồn và nói: “ Các con múa đẹp lắm, hơn cô mong đợi, nhưng có điều không hiểu vì lí do nào đó chưa trình chiếu được video, chắc không sao đâu, không chiếu cũng tốt, người xem tập

trung vào các con khi các con biểu diễn, sẽ thấy được vẻ đẹp của bài múa, lát nữa họ trao giải giờ đó”. Sau câu nói đó, cô đã vui hơn, cùng chúng tôi nhận kết quả trao giải. Chúng tôi được giải Nhì, vui lắm và cô cũng vậy. Giải không phải cao nhất nhưng cô nói lần đầu tham gia thi được giải là tốt rồi. Chúng tôi đã rất vui sướng, hò reo và ra ngoài chụp rất nhiều ảnh, rồi thu đạo cụ ra về. Cô cũng dặn các con về trường kiểm trang phục rồi uống nước cô đã đặt sẵn cho các con. Chúng tôi hạnh diện cảm ơn lưu niệm về. Đồng hành cùng tôi hôm đó, còn có cả bố mẹ tôi. Có lẽ cũng chính từ hôm đó bố mẹ tôi cũng thật sự tin tưởng vào sự dẫn dắt của cô giáo chủ nhiệm mới không chỉ trong phong trào văn nghệ mà còn cả trong học tập về sau.

Khi chương trình bế mạc, cô sắp xếp cho chúng tôi lên xe ô tô ra về vì hôm đó là hôm nắng nóng cực điểm. Xe của bố con tôi về sau cùng. Ngồi lên xe, tôi vô tình mở cửa kính ra, bất chợt thấy cô ngồi bệt xuống đất, gương mặt cực kì rầu rĩ. Thì ra cô đã giấu đi vẻ buồn lòng đó, chờ cho chúng tôi về hết. Tôi ngẫm dậy, nhón mình lên thì cô bạn thân ngồi cùng xe kéo tôi ngồi lại, cô bạn nói: “Vừa nãy tớ thấy cô thờ dài, tớ nghe lén được chị đoàn viên đi cùng xe máy với cô khuyên cô về nhà thôi nhưng cô bảo cô chưa muốn về, buồn lòng chẳng muốn làm gì, về nhà cũng không muốn, tớ nghĩ cô thật sự rất thất vọng về kết quả”. Tôi lặng yên vì bản thân cũng đã biết được điều đó trước rồi, chỉ có các thành viên khác là không hề hay biết. Các bạn và các chị vẫn cứ vui vẻ, hồn nhiên cùng nhau nói về những gì hôm nay mình đạt được, làm được mà trước giờ chưa dám tự tin thể hiện. Trái ngược với những câu chuyện rôm rả đó, giờ đây lại là một câu chuyện tĩnh lặng cô cất giấu trong lòng. Tôi cứ nhìn cô mãi. Bố tôi thấy vậy khuyên tôi: “Cứ để cô ở lại, chúng ta về trước đã, cô cần không gian để điều chỉnh cảm xúc của mình, cô ở lại có lẽ sau cùng là do bản thân cô muốn một mình”. Tôi và nhỏ bạn đã hiểu và cùng nhau về... Tôi không nghĩ sau những lời động viên học sinh trước đó, tưởng cô sẽ phấn khởi trở lại, không ngờ điều đó lại ảnh hưởng đến tâm trạng của cô sâu sắc đến vậy. Trên đường đi tôi không sao khỏi thoát ra được hình ảnh cô ngồi đó một mình với gương mặt trái ngược hoàn toàn với lúc ở bên cạnh chúng tôi. Tôi biết, cô đã dồn toàn bộ tâm huyết, thời gian để dạy chúng tôi. Lúc dạy chỉ có chúng tôi có thời gian nghỉ giải lao lấy sức tập lượt tiếp, các nhóm múa luân phiên nhau tập, còn cô thì chẳng mấy may 1 giây nào dừng lại nghỉ. Các chị từng nói: “ Cô là vậy đấy, lần nào cũng vậy, hễ cứ tập văn nghệ là cô lại dồn 100% tâm sức của mình để xây dựng nội dung, xây dựng từng động tác sao cho người xem cảm nhận được ý nghĩa đầy cảm xúc của nó. Các chị có gọi cô lại bảo cô nghỉ ngơi cô cũng chỉ cười rồi lại tiếp tục dạy múa”. Bây giờ tôi cũng được tận mắt chứng kiến được rất rõ cô dành toàn bộ thời gian gần tháng hè để uốn nắn từng động tác cho chúng tôi, tìm tòi khám phá ra nội dung trình chiếu giúp truyền tải ý nghĩa của bài múa đó cho chúng tôi nghe. Cô tâm sự rằng đất nước Việt Nam ta đi qua hàng nghìn năm, từ những năm chiến tranh cùng hàng triệu triệu nỗi đau thương mất mát, người thì

mất mẹ, mất cha, người thì hi sinh cả cuộc đời để nhìn những đứa con xung phong đi đánh giặc cứu nước, những con người đó bất khuất như cành tre, hi sinh cả thanh xuân thậm chí là cả xương máu để đổi sự tự do, độc lập của chúng ta ngày hôm nay. Từng lời cô nói thấm tận vào trái tim nhỏ bé của chúng tôi đầy xúc động, chúng tôi cũng đã khóc rất nhiều khi xem clip đó. Ấy vậy mà không may, nó đã không được chiếu song hành với phần múa của chúng tôi. Nếu các bạn bỏ ra tất cả tâm huyết vào một việc gì đó nhưng lại đáp lại kết quả không được như ý muốn thì tôi nghĩ bạn sẽ cảm thấy rất đau buồn và gục ngã. Nếu là tôi, tôi chẳng thể nào đủ mạnh mẽ để an ủi, động viên người khác trong khi bản thân đang rất đau lòng như cô chủ nhiệm của mình.

Có câu “Người tốt, việc tốt sẽ được đền đáp xứng đáng” nên tiết mục của chúng tôi hôm đó đã được chọn đi biểu diễn ở các hoạt động phong trào lớn khác, cô giúp tôi hiểu rằng, tuy

không được giải

cao trong cuộc thi nhưng lại được giải cao trong lòng những người theo dõi khác. Còn cô, cô vẫn cứ nhiệt thành như vậy, vẫn chăm sóc, vẫn lo chu đáo cho chúng tôi từng vết son môi, từng vệt má hồng và từng bím tóc cùng trang phục biểu diễn đẹp mắt. Cô vẫn vất

vả như vậy để sắp xếp mọi việc khoa học và quan trọng nhất vẫn đảm bảo được sức khỏe, sự thoải mái và tiếp thêm sự tự tin biểu diễn cho chúng tôi. Qua hoạt động hè thời gian đó, cô giúp chúng tôi hiểu rằng, quan trọng không phải chúng ta múa đẹp hay không, quan trọng là bản thân chúng ta nỗ lực tập luyện, cố gắng và cố gắng hết mình, nhiệt thành với đam mê, bại không nản rồi mọi thứ sẽ được nhìn nhận và đền đáp xứng đáng. Thật hạnh phúc khi được làm việc cùng với cô.

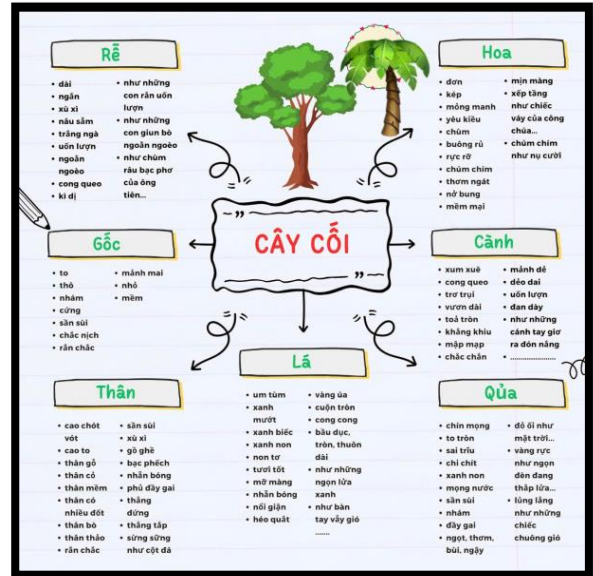
Thấm thoát từ ngày đó đến giờ cũng đã được gần 5 tháng rồi, vào năm học mới cũng đã gắn bó với cô được gần 2 tháng rồi. Cô cho tôi thấy được rằng, không phải chỉ trong phong trào văn nghệ cô mới tận tình mà cả trong công tác chủ nhiệm về học tập và rèn luyện ý thức cho học sinh cô cũng tận tâm như vậy. Cô là người sống rất có nguyên tắc, cô đề ra những nội quy lớp học mà chúng tôi không cảm thấy bị ép buộc mà thấy được đó hoàn toàn là trách nhiệm của mình khi đứng trong tập thể lớp học. Cô lấy việc rèn tập thể để rèn cá nhân, để mỗi bạn phải tự cảm thấy mình có trách nhiệm hơn với lớp, với kỉ cương, nề nếp mà cô đã đề ra. Bạn nào thực hiện tốt, đạt điểm thi đua cao trong tuần cô đều dành tặng cho tôi những lá Thư khen và phần quà ý nghĩa. Cô dạy chúng tôi phải biết bảo vệ sức khỏe, dạy chúng tôi đi học luôn phải mang theo những vật dụng cần thiết phòng khi trời nắng trời mưa thất thường. Hôm nào trời mưa to

gió lớn, tôi lại bắt gặp hình ảnh cô đứng chờ dưới hành lang nhìn chúng tôi mặc áo mưa cẩn thận, đầy đủ cô mới yên tâm cho về, còn những bạn quên không mang theo áo mưa thì cô không quản ngại đường mưa trơn trượt nguy hiểm để đưa các bạn về nhà và nhìn các bạn an toàn cô mới ra về. Cô y hệt như một người mẹ chăm lo cho đàn con ngây ngô chẳng bao giờ nhớ lời mẹ dặn, cứ chủ quan với sức khoẻ của chính mình. Ngay cả trước giờ vào lớp và giờ giải lao, các bạn chơi quanh lớp, trong tầm quan sát của cô để đảm bảo rằng các bạn được an toàn và vui chơi lành mạnh. Mấy hôm trước có một bạn nam lớp tôi trót để xe dưới lòng đường, bị các chú công an chụp ảnh và nhắc nhở. Bạn ấy rất sợ và về khóc với cô giáo. Cô đã khen bạn vì bạn trung thực kể với cô và đồng thời nhắc nhở chúng tôi về việc đến lớp vào gửi xe và dựng xe gọn gàng rồi cùng nhau đi bộ, quan sát kĩ trước khi sang đường để ăn sáng, tránh dựng xe ở lề đường, cản trở giao thông. Ngay từ buổi đầu đến trường nhận lớp, cô cũng nhanh chóng tìm hiểu về lớp tôi và xây dựng ngay một hội đồng tự quản chặt chẽ hiệu quả cho đến tận bây giờ chúng tôi vẫn có thể hoạt động tự chủ dưới sự dẫn dắt của ban cán

sự lớp đã được cô lựa chọn bên cạnh đó cô còn xây dựng bảng phân công trực nhật rõ ràng từng người từng việc khiến chúng tôi cứ theo đó mà chủ động thực hiện. Đến cả mấy bạn nam nghịch ngợm cũng cứ thế ngoan ngoãn thực hiện theo mà không phàn nàn hay có hành động chống đối. Cô trong giờ học nghiêm nghị hơn khi cô dạy chúng em múa hát. Bởi chỉ cần lơ là đi chút, chúng tôi có thể xao nhãng việc học hành bất cứ lúc nào. Bản thân tôi vốn là một cô bé được bố mẹ cưng chiều, tôi cũng mãi chơi hay thường hay để cô nhắc nhở khi cứ làm việc riêng và không tập trung học bài. Bài Toán thì tính nhầm lẫn, bài Tiếng Việt thì viết câu từ lủng củng. Đã vậy chữ viết của tôi lại xấu và không đúng mẫu nhất lớp. Mọi thao tác thực hành của tôi thì hết sức vụng về và chậm chạp, lúc nào cũng để cả lớp đợi rồi mới chuyển giao sang hoạt động mới. Lớp có mà 25 bạn giống như tôi, chắc cô vất vả, khổ cực lắm.

Không chỉ chỉn chu, năng nổ trong hoạt động văn hoá văn nghệ, cô còn tỉ mỉ và kiên trì trong rèn luyện học sinh về các môn học và hoạt động giáo dục. Cô rất kiên trì kèm cặp tôi và một số bạn chưa hiểu bài, giảng 2, 3 lần chúng tôi không hiểu, cô vẫn tiếp tục giảng và tìm đủ mọi biện pháp khác nhau cho đến khi chúng tôi có thể nhận ra vấn đề và vận dụng được vào bài cô mới chuyển tiếp sang nội dung khác. Trong các tiết học của cô, tôi luôn chú ý lắng nghe từng lời giảng cô truyền cảm của cô. Cô luôn thay đổi phương pháp dạy học, biến từng kiến thức thô cứng thành những hình vẽ siêu dễ nhìn và rất thực tế để tôi và các bạn cùng lớp có thể tiếp cận với bài học nhanh hơn, ghi nhớ và vận dụng cũng nhanh hơn. Tôi rất thích khoảnh khắc mà cô vẽ chuỗi các sơ đồ tư duy với những hình thiết kế khoa học trong mọi tiết học, ấn tượng nhất là tiết Bài viết Tả cây cối. Ban đầu chúng tôi với những quan sát

tôi hiểu bản chất vấn đề của một công thức, quy tắc..., tại sao lại có cách tính chu vi, diện tích hình chữ nhật, hình vuông... hay tại sao lại có các bước giải một bài toán liên quan đến rút về đơn vị như vậy để chúng tôi có thể vận dụng vào giải những bài toán trong thực tế. Nhờ vào việc hiểu bản chất của vấn đề nên tôi cũng không còn tính toán nhầm lẫn nữa, tuần vừa rồi cũng đã được cô khen có tiến bộ, thao tác cũng nhanh nhẹn hơn. Hơn thế nữa trong các giờ học Đạo đức, cô còn khuyên bảo chúng tôi cần phải cảm thông, chia sẻ và sẵn sàng giúp đỡ khi gặp những người có hoàn cảnh khó khăn, những cụ già neo đơn, hay những

người khuyết tật... Cô khiến chúng tôi hiểu ra được, ta cần biết ơn những người lao động nhất là có một nghề mà trong tiết học cô nhắc đến có thể khiến có một vài bạn tỏ vẻ không tự hào lắm, đó là nghề lao công. Cô đưa ra câu chuyện để chúng tôi có thể thấy được trong muôn nghề cao quý như giáo viên, công an, bác sĩ... vẫn có một nghề xứng đáng cần được tôn trọng vì họ vất vả khi mà về đêm, lúc mà chúng ta đang trên chiếc giường sạch thơm, chăn ấm nệm êm hay với chiếc điều hoà mát lạnh, thì tiếng xào xác quét rác đồng thời vang lên, rồi những người lao công ấy không ngại bẩn, ngại ánh mắt mọi người nhìn mà vẫn hoàn thành công việc rồi về nhà đoàn tụ với vợ chồng, con cái họ, gia đình họ vẫn đầm ấm, đủ đầy và hạnh phúc, quan trọng là họ đã khiến cho những con đường, công viên ngõ xóm những nơi mà bố con tôi mỗi ngày đi qua đều sạch sẽ, thoáng đãng, mở cửa xe ô tô ra để hít hà không khí cũng dễ chịu. Có một điều khiến chúng tôi luôn suýt xoa tấm tắc khen cô đó là về việc cô rèn nét chữ cho chúng tôi. Cô luôn sắp xếp công việc của mình, của lớp, để cân đối dành thời gian luyện viết cùng chúng tôi. Cô không phải là một người chỉ đưa ra kiến thức rồi yêu cầu chúng tôi thực hiện theo mà cô định hướng, đồng hành luyện tập cùng chúng tôi. Đầu năm học, lớp tôi có một vài bạn quên đi độ cao, bề rộng của một vài con chữ và tôi cũng không ngoại lệ. Các bạn không thể tưởng tượng được đâu, bố mẹ tôi cũng bất lực vì không thể rèn được chữ cho tôi, vở viết năm nào cũng xếp loại B trong khi các bạn nữ, thậm chí là các bạn nam mà hay quậy phá nghịch ngợm trong lớp mà viết còn đẹp hơn tôi rất nhiều. Ngày qua ngày, cô lại bằng một cách riêng của mình cô giúp chúng tôi liên tưởng việc xây nhà có bao nhiêu tầng, con chữ cũng xây cao mấy tầng để tôi ghi nhớ độ cao con chữ tránh lúc viết chữ cứ nhảy chồm lên trên dòng kẻ ... Tất cả đều được cô biến hoá chỉ với vài mô hình, chúng tôi hoàn toàn nhớ lại và nắn nót chỉnh sửa, cố gắng để bản thân mỗi loại vở viết của mình cố gắng đều phải được xếp loại A như cô đã đề ra chỉ tiêu phấn đấu từ đầu năm học.

Cô chủ nhiệm tôi cũng là đại diện cho các thầy cô về lòng yêu nghề, yêu trẻ và dạy dỗ chúng tôi trưởng thành mỗi ngày. Hơn 3 năm học tại ngôi trường Tiểu học Hữu Bằng, tôi thấy thật tự hào về ngôi nhà chung này.

Bởi ngôi nhà này có các thầy cô giáo

tuyệt vời như cô chủ nhiệm của tôi và cũng là nơi ươm mầm những tài năng như chúng tôi. Tôi được cô kể rằng ngôi trường mình đã được thành lập từ năm 1993, đi qua bao năm tháng, trải qua nhiều thăng trầm của lịch sử, của thời gian. Cô nói trường mình thay đổi nhiều lắm vì cô là cựu học sinh của trường mình niên khoá 2002-2007. Cô nói trường mình hồi cô học chỉ có 2 dãy nhà, trang thiết bị dạy học chỉ đơn sơ là bảng đen, phấn trắng. Nhưng sự đơn giản đó vẫn không thể phủ nhận được sự tận tình, vượt khó để đưa bao chuyến đò qua sông của các thầy cô giáo. Thậm trí đến giờ giáo viên mà dạy cô chủ nhiệm tôi, chúng tôi cũng được học. Hơn 30 năm qua, với bao sự đổi mới theo xu thế toàn cầu, ngôi trường của tôi đã dần đáp ứng được nhu cầu phát triển chung. cơn bão Yagi vừa đi qua tuy nó khiến trường chúng tôi bị thiệt hại nặng, có những mái nhà bị tốc làm cho nước mưa chảy hết xuống các đường dây điện, các phòng học và

cửa sổ kính vỡ tung, nước ngập phòng, cô tôi còn bảo: “ Nước cao đủ các con vào bơi hoặc thả cá đó”. Nhưng không vì thế mà làm mất mát đi tình yêu đối với học trò, với trường lớp của các

thầy cô. Thầy cô mong muốn chúng tôi có điều kiện tốt để quay trở lại học sớm, tránh ảnh hưởng

đến việc học của học trò. Dù là trong bão tố nhưng vẫn luôn vững chãi tinh thần quyết tâm trong sự nghiệp giáo dục của thầy trò và ngôi

trường Tiểu học Hữu Bằng vẫn sừng sững trước bão tố hôm đó.

Mỗi tiết học, mỗi một hoạt động trên lớp cùng cô Hạnh và mỗi một ngày trôi qua tại ngôi trường Tiểu học Hữu Bằng đối với tôi mà nói tất cả đều là những kỉ niệm sâu sắc mà tôi luôn khắc ghi trong tim. Tôi

đều trân trọng những kỉ niệm quý giá đó. Chắc chắn trong bộ nhớ của tôi sẽ luôn lưu trữ những dữ liệu đẹp về mái trường có người mẹ mang tên “Cô giáo”.

